

# РЕШЕНИЕ

№ 29781

гр. София, 12.09.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав, в**  
публично заседание на 11.11.2024 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Боряна Бороджиева**

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **3537** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 26, ал. 12 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) и чл. 145 и следващите от Административно - процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Е. К., гражданин, [дата на раждане] в Р.Т., представляван от адвокат Н. Г., срещу Заповед рег. № 513з-2962/18.03.2024г. за издаване на отказ за предоставяне на право на продължително пребиваване на чужденец в РБългария, издадена от началник отдел "Миграция" при СДВР.

Становища на страните:

В жалбата се излагат доводи, че оспорената заповед е немотивирана и незаконосъобразна, тъй като органът се е позовал единствено на отрицателното становище на ДАНС, без собствени фактически мотиви и без да отчете значими данни за положението на жалбоподателя. Подчертава се, че е нарушен принципът на законност и са допуснати съществени процесуални нарушения, включително пренебрегване на представени доказателства за осигурено жилище. Според жалбата заповедта представлява непропорционална намеса в личния и семейния живот по чл. 8 от ЕКПЧ и лишава жалбоподателя от ефективна правна защита по чл. 13 ЕКПЧ.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и с адвокат Г., която поддържа жалбата и доводите в нея, като посочва, че органът неправилно е приел липса на доказателства за жилище, въпреки че такива са представени, и не е оценил обстоятелства от значение – дългогодишното пребиваване в България, образованието, уседналостта и липсата на нарушения. Обръща внимание на отличното владееие на български език от страна на жалбоподателя и на социалните му връзки.

Жалбоподателят лично заявява, че е в България от десет години, дошъл е да учи право и е на финала на своето обучение, като лични причини довели до забавяне на завършването. Посочва, че няма нарушения, развива собствен бизнес за международен транспорт, който е източникът му на доходи, и че подновява пребиваването си от 2013г. насам без прекъсване. Той подчертава, че реално обитава наето жилище, а липсата на декларация от наемодателя е техническа пречка, която е довела до отказа. Допълва, че активно помага на други студенти, включително като преводач в Дирекция „Миграция“ и в консулството, и настоява, че няма основание да му бъде отказано продължаване на пребиваването.

Ответникът в писмени бележки оспорва жалбата, като поддържа законосъобразността на заповедта. Посочва, че отказът е основан на отрицателно становище на ДАНС, изготвено въз основа на оперативна информация, обосноваваща наличие на обстоятелства по чл.10, ал.1, т.1-4, 6-11, 14, 16, 19-23 от ЗЧРБ. Според него преценката на ДАНС не подлежи на съдебен контрол. Позовава се на чл.26, ал.1 от ЗЧРБ, съгласно който се отказва издаване или продължаване на разрешение за пребиваване в случаите по чл.10, ал.1, т.1 – когато лицето с действията си застрашава или може да застраши международните отношения, сигурността или интересите на държавата, или когато има данни за действия против националната сигурност.

Счита, че становището на ДАНС е обосновано, тъй като съдържа данни за засягане на обществени отношения от съществено значение за реда в страната, които попадат в легалното понятие за „национална сигурност“ (§1, т.1 ДР на ЗДАНС във вр. с чл.2 от ЗУФСНС). Подчертава, че правното основание по чл.10, ал.1, т.1 от ЗЧРБ изисква наличие на „данни“, а не на доказани факти.

Изтъква, че Република България като суверенна държава има право самостоятелно да прецени кое лице представлява заплахата за националната сигурност, включително да определи съдържанието на това понятие и приложимите процедури. Поради изложеното моли съдът да остави жалбата без уважение и да потвърди отказа като законосъобразен. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

От фактическа страна се установява следното:

На 15.02.2024 г. Е. К., турски гражданин, [дата на раждане] в Р.Т., е подал до Началника на отдел „Миграция“ - СДВР заявление с вх. 200362/15.02.2024 г. за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България на основание чл. 24в, ал.1 от Закона за чужденците в Република България (Разрешение за продължително пребиваване до една година могат да получат чужденците, които притежават виза по чл.15, ал. 1 и са приети като студенти в редовна форма на обучение във висше училище в Република България)

В хода на административното производство по разглеждане на заявлението е установено, че заявителят е продължително пребиваващ в страната чужденец с разрешен срок до 16.02.2024 г. на основание чл. 24в, ал. 1 от ЗЧРБ.

Заявлението е подадено в законоустановения срок лично от турският гражданин и към него (съгласно и становището на ответника) са приложени необходимите документи, съгласно чл.24в, ал.2 от ЗЧРБ, с изключение на доказателства за осигурено жилище. С писмо рег. № 513000-16511/29.02.2024 г. по описа на СДВР, което на 05.03.2024 г. е публикувано на страницата на отдел „Миграция“ в официалния сайт на СДВР, заявителят е уведомен за липсващия документ, както и че срока за разглеждане на преписката е удължен с 1 месец и в 14- дневен срок следва да представи горепосочените доказателства за жилище. До приключване на производството пред административния орган турският гражданин не е предоставил липсващия документ.

Съгласно чл. 22, ал.4 от ЗЧРБ на 29.02.2024 г. в отдел „Миграция“ - СДВР е получено писмо вх.№

02-134/23.02.2024 г. по описа на СДВР и с изх. №R.-001-03/M-6-593/21.02.2024г. от Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС), с което е дадено отрицателно становище по заявление № 200362/15.02.2024 г. за продължаване срока на пребиваване в Република България на лицето Е. К..

При извършени справки в АИС „Граничен контрол“ се установява, че чуждият гражданин от 15.02.2024 г. е в страната.

С оспорената заповед, издадена на 18.03.2024г. от началник на отдел „Миграция“ – СДВР е отказано продължаване срока на пребиваване в Република България по заявление с вх, № 200362/15.02.2024 г. на Е. К.. Като основание за отказа са посочени чл. 26, ал.1 от ЗЧРБ във връзка с чл. 10, ал.1, т.1 от ЗЧРБ, при изложената в заповедта фактическа обстановка и полученото отрицателно становище от ДАНС, посочено че има задължителен характер за органа.

Заповедта е връчена на 29.03.2024г. лично на адресата, който е отбелязал, че владее български език.

По делото е събрана административната преписка, в това число и писмо №R.-001-03/M-6-593/21.02.2024г., послужило като основание за отказа, обособено в отделен класифициран том по делото. В същото са изложени конкретни данни за отрицателно становище на ДАНС, свързани с това, че сигурността и интересите на страната могат да бъдат поставени в опасност, в случай, че бъде продължено пребиваването на заявителя в страната.

Към жалбата са представени доказателства, че жалбоподателят е студент в български университет, разполага с медицинска застраховка, удостоверение от СРП, че среща жалбоподателя към 14.02.2023г. няма образувани и неприключени наказателни производства и повдигнати обвинения за престъпления от общ характер, договор за наем на жилище и доказателства относно дружество „Клан Ауто“ ЕООД, чийто управител е жалбоподателят.

От правна страна съдът намери следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният отказ е връчен на жалбоподателя на 29.03.2024г. Жалбата е подадена на 01.04.2024г., т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Жалбоподателят е активно легитимиран, за същия е налице правен интерес от оспорване на административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси, поради което жалбата е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Отказът е издаден от компетентен орган – началник отдел „Миграция“ СДВР, упълномощен от директора на СДВР с приложената заповед рег.№513з-2396/24.03.2021г., т.1 и назначен на тази длъжност със заповед 812ОК-10800/23.11.2018г. на министъра на вътрешните работи, да издава или отказва издаването на разрешения за краткосрочно и продължително пребиваване. Спазена е писмената форма, като се съдържат реквизитите по чл.59, ал.2 от АПК, в това число са изложени мотиви за отказа като фактически и правни основания.

Съдът не приема за основателно възражението за нарушаване принципа на законност по чл.4 от АПК поради липса на самостоятелни мотиви в заповедта, защото в нея е посочено основание по чл.26, ал.1 във връзка с чл.10, ал.1, т.1 от ЗЧРБ, като за последното фактически основания са изложени в становището на ДАНС, приложено по делото. Съгласно ТР №16/ 1975 г. на ОСГК на ВС не е необходимо мотивите да съвпадат по време с издаването на отказа за административния акт, могат да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ съставен с оглед предстоящото издаване. В случая именно в писмото на ДАНС, събрано в хода на административното производство, се съдържат мотивите на отказа, като жалбоподателят се е запознал с това становище в хода на съдебното производство.

Не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, които

да обосноват незаконосъобразност.

Основният спор е за приложението на материалния закон – приложеното писмо обосновава ли прилагане на хипотеза на чл.26, ал.1 във връзка с чл.10, ал.1, т. от ЗЧРБ и за съответствието на отказа с целта на закона, предвид ограничаване на основни права на жалбоподателя. Констатацията относно непредставяне на документ за осигурено жилище не е послужила като основание за издаването на отказа, а становището на ДАНС и в този смисъл съдът не обсъжда тези доводи, още повече че към жалбата такива документи са представени.

За да издаде оспорения отказ, Началникът на отдел „Миграция“ – СДВР е приел, че са налице предпоставките по чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ. По силата на тази разпоредба, се отказва издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 19 - 23 и 26. Съгласно посочената в заповедта хипотеза на чл.10, ал.1, т.1 от закона се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато с действията си е поставил или може да постави в опасност сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против сигурността на страната. В случая се конкретизира поставяне в опасност сигурността и интересите на българската държава.

Чл.22, ал.4 от ЗЧРБ предвижда, че разрешението се издава след писмено становище от ДАНС, което има задължителен характер за дирекция "Миграция" и за отдел/сектор/група "Миграция" при областните дирекции на Министерството на вътрешните работи. Чл.57, ал.1 от Правилника за прилагане на ЗЧРБ определя, че директорът на дирекция "Миграция", директорите на ОДМВР или оправомощените от тях длъжностни лица разглеждат документите на чужденеца за предоставяне право на пребиваване след получаване на писмено становище от ДАНС по чл. 41, ал. 1, т. 2 от ЗДАНС.

В случая е дадено такова писмено становище от председател на ДАНС да не се разрешава продължително пребиваване на жалбоподателя.

Приема се, че становището на ДАНС в хипотезата на чл. 22, ал. 4, вр. чл. 26, ал. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ не само обвързва водещият производството орган, но и представлява мотиви на акта, с който се отказва предоставяне на право на пребиваване, когато това е единственото посочено основание, т.е. обуславя материалното му съдържание. Именно законосъобразността на акта посредством проверка на решаващата воля на органа, обективизирана в тези мотиви, следва да провери и съдът в процедурата по съдебно обжалване на отказ за предоставяне право на пребиваване. В тази връзка следва да се има предвид, че становището на ДАНС по чл. 22, ал. 4 ЗЧРБ не представлява акт, подлежащ на отделен самостоятелен съдебен контрол, като пътят към защита срещу същия, респ. съдебното задължение за преценка за законосъобразност и съразмерност на мярката с преследваната цел, следва да се реализира в рамките на производството по оспорване на процесния отказ, като становището следва да бъде подложено на преценка от съда с цел гарантиране правото на ефективна съдебна защита на лицата срещу засягащите ги актове, формулирано в чл. 13 във вр. с чл. 8 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (КЗПЧОС).

В самото становище са изложени подробно и конкретно фактите, въз основа на които се е стигнало до извода, че с действията си лицето би могло да представлява опасност за сигурността и интересите на българската държава. Изложените факти не са опровергани от жалбоподателя, само сочи „нямам общо с това, което е казано“. Изброените факти в становището, дадени в тяхната съвкупност и взаимовръзка, са относими към крайният извод в становището, което го прави обосновано към хипотеза по чл.10, ал.1, т.1 от ЗЧРБ, която е налице и в случай само на предполагаема възможност действията на лицето да засегнат интересите на българската държава. Съдът проверява правомощието за и обосноваността на преценката на ДАНС с посочени данни, а

дали тази преценка за целесъобразност е правилна е извън съдебния контрол по същество (аргумент от чл.169 от АПК).

По отношение на довода на жалбоподателя за продължително пребиваване в страната, уседналост и липса на нарушения и че отказът засяга непропорционално правата му по чл.8 и чл.13 от ЕКПЧ, съдът намира следното: Намесата е допустима и пропорционална, при баланс на личен и обществен интерес. Целта на ЗЧРБ е да регулира условията и реда, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат РБългария, което следва да е по законоустановения ред, който чужденците в страната са длъжни да спазват (чл.4 от ЗЧРБ). Не може да се приеме, че е накърнено повече от допустимото правото на личен живот на лицето по смисъла на чл.8 от КЗПЧОС, тъй като Конвенцията не гарантира безусловно правото на пребиваване, в това число работа и образование, в друга държава, а позволява в определени случаи ограничаването му. Намесата на публичните власти чрез оспорения отказ, основан на отрицателното становище на ДАНС, е допустима по смисъла на чл. 8, §2 от КЗПЧОС, тъй като е предвидена в закона, преследва легитимна цел – в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, и е необходима в едно демократично общество. Лицето разполага с ефективно средство за защита по чл.13 от Конвенцията чрез правото да обжалва на две съдебни инстанции. По тези съображения съдът приема, че не е допуснато нарушение на чл.6 от АПК, във връзка с отменителното основание по чл.146, т.5 от АПК.

Така мотивиран, съдът намира, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при спазване на административно-производствените правила и в съответствие с материално-правни разпоредби и на целта на закона, поради което жалбата да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора на ответника се дължат разноски, в случая юрисконсултско възнаграждение. Предвид на факта, че такива са поискани своевременно, съдът дължи присъждането им, на основание чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 143, ал. 3 от АПК

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 6 състав,

#### Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. К., гражданин, [дата на раждане] в Р.Т., срещу Заповед рег. № 513з-2962/18.03.2024г. относно издаване на отказ за предоставяне на право на продължително пребиваване на чужденец в РБългария, издадена от началник отдел "Миграция" при СДВР.

ОСЪЖДА Е. К., гражданин, [дата на раждане] в Р.Т. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, сумата от 100 лв. (сто лева) , представляваща юрисконсултско възнаграждение по делото.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБългария в 14-дневен срок от съобщаването му.

Съдия:

